

DE Frisici nominis origine, cum variæ & prolixæ variorum sint disputationes & opinionones, quas compendij causa hic recensere nequimus, relegabo lectorem ad perfectû Frisicæ gentis historicum Suffridum Petrum Leovvardiensem, Frisium, qui abundè satis hanc rem tractat in libello quodam hic Colonia impresso. A Frisone tamen duce quodâ ipsorum sic appellatos esse Frisones seu Frisios verisimilima est sententia. Viglius Zvychemus vir vndiquaque doctissimus, natione Friso, affirmat Frisones nomen suum antiquissimum à seculis inde sibi vindicasse, nec vnquam, vti propemodum omnes reliqui Germanorum populi, id mutasse, eoque ab originum nomine sese insigniuisse, quòd in tanta caducarum omnium rerum confusione, ipsi originis suæ nomen interciderè non sunt passi. Veteres itaque hi Frisij & sedem & nomen tuentur suum, quanquam nonnullis & Chauçi olim dicti creduntur. Fit autem id vel ex ignorantia, vel ex antiquorum geographorû scriptis haud probè intellectis. Chauçi siquidem non Frisij, sed eorum fuere vicini. at cum Frisij à Rheni ostio, cui Fleuo nomen est, ad Amasium siue Amesin vsque flu. continuo iuxta Australis maris & Oceani Germ. littora habitent; Chauçi iisdem trans flumen vicini fuere, tandemque abolito veteri vocabulo toti in Frisiorum nomen concessere, hodieque Orientales Frisij vocantur, quos hæc nostra tabula non complectitur. Ad eorum autem differentiam hæc nostra Occidentalis Frisia dicitur, quæ eadem vera & antiqua illa Frisia est, quæ sola iisdem sedibus nomen suum tuetur. Hi itaque VVigevvonum, id est, maritimorum & littoralium natio sunt, littora Germaniæ Aquilonaria tenentes. Gens ipsa ferox, robusti corporis, atque animi intrepidi, ad necem prona, & libertatis studiosa, exterorum peregrinorumque impatiens, castitatis amans, natos natusque suas incorruptas educant ad maturam vsque ætatem: nec matura sunt illis coniugia, vnde proles accipiunt robustiores, in grandiuscula corpora enascentes, potationibus plus æquo addicti. Rei pecuariæ magnoperè dediti, cum innumeros greges alant, ac boues omnium quos Europa habet optimos ac maximos ipsorum procreet regio. licet Anglia generosos gignat ita vt hinc in omnem propemodum Europam abigantur, vaccis etiam fecundissimis abundant. Equos bello aptissimos educat magis quàm gignit. Indies autem magis magisque mercaturæ se applicant: nauticæ etiam rei studiosi, piscationibus insuper plerique inhiant. Regio hæc in quatuor diuiditur status, quorum eminentior est Gruningensis, de quo præcedenti folio diximus, reliqui sunt comitatus de Oistergoi, comitatus de VVestergoi, & comitatus septem Saltuum, vulgò Seuenvolden, horumque trium caput est vrbs Leovvardia, opulenta & munita satis, hæc aulam forumque habet quo litigantium causæ cognoscuntur, dijudicanturque. Huic vicinus est Zvychem pagus, Viglij Præsidis Bruxellensis natale solum. Doccum, Oistergoensis diocesis oppidum, olim potentissima erat ciuitas in stricto maris Australis, inundationibus autem frequentissimis ad inferiorem iam multò fortunam redacta est. Franichera diues & opulentum oppidum, in quo vt plurimum nobiliores homines degunt, quòd perduellium sui principis (qui tum Saxonicus dux erat) obsidionem fortiter sustinuerit, vnde amplo ab eo prærogatio, & priuilegijs præ cæteris Frisicæ urbibus ornatissimum: agrum habet, quemadmodum & vniuersa Frisia, planum ac pascuis fecundissimum, stagnis tamen, lacubus ac paludibus intercisum. Sunt & alia huius regionis nobilia oppida, arcibus castrisque, sicut hæc prædicta, munita. Aer vtcunque salutaris est, nisi quantum paludum exhalatione infectatur, quanquam & id labis, si quid est, ventorum beneficio expurgatur. Maris fructus ita obnoxia, vt Choro flante sæpenumerò periclitetur, atque dudum præterito 170. anno, Calend. Nouembris, non pecudam modò, sed & hominum ad myriades vsque iacturam fecerit, vnde & in hodiernum diem diluuium istud die Allerheiligen fluth vocatur. Obque has causas frumenti parum ferax est, inundationes enim annuæ, sementem aut extinguunt, aut per agros omnes dispargunt. Vineta quoque ob nimium frigus, ventorumque rigorem regio non patitur. Sylvas etiam si habeat, tamen hæc sufficientes non sunt vt foco ligna ministrent. His itaque natura subuenit procreata gleba illa pingui ac bituminosa, quæ vento indurata lignorum penuriam subleuet, eamque in tanta habent abundantia, vt & vicinis regionibus subuenire illis queant. Sunt etiam nonnullæ in Oceano vicinæ Insulæ ad hanc regionem spectantes, arenosæ tamen omnes, quarum incolæ ex piscatura præcipuè viuunt.

